

skutkovou podstatu zločinu podle §§ 197, 199 a) tr. z., porušil zákon v citovaném jeho místě a zatížil v tom směru rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Tímto porušením zákona utrpěl obžalovaný zřejmou újmu, ježto nalézací soud vzal za přitěžující okolnost souběh dvou zločinů, takže nesprávné odsouzení pro zločin podle §§ 197, 199 a) tr. z. mělo vliv na výměru trestu uloženého s výslovným poukazem na § 34 tr. z., a to v neprospěch obžalovaného. Bylo proto právem uznati tak, jak uvedeno

Čís. 5879.

Zločin podle § 149 tr. zák. nelze přičítati, může-li pokládati pachatel za jisté, že dítě bude v nejbližší chvíli nejen nalezeno, ale také zachráněno, a že je tudíž nebezpečí života dítěte právě tak vyloučeno, jako kdyby zůstalo dále v ochraně pachatelově.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1937, Zm II 179/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmatečné stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem odložení dítěte podle §§ 149, 151 tr. z., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmatečné stížnosti, uplatňující důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 [správně lit. a)] tr. ř., nelze upříti oprávnění.

Odložením dítěte se rozumí jeho dopravení na takové místo nebo jeho vypuštění na takovém místě, kde může a podle úmyslu pachatelova má býti dítě vydáno v nebezpečí smrti neb aspoň jeho záchrana přenechána náhodě. I v druhém případě počítá pachatel s možností, že k záchraně snad nedojde. To platí také v mírněji trestném případě § 151 tr. z., kde bylo dítě odloženo na místě obyčejně navštěvovaném a takovým způsobem, že se dalo důvodně očekávat, že bude brzy zpozorováno a zachráněno. Z toho vysvítá, že ani pouhá důvodná naděje, že odložené dítě bude v nejbližší chvíli nalezeno a zachráněno, ani skutečná jistota, že by musilo býti v nejbližší chvíli nalezeno, nevylučuje nebezpečí, jemuž čelí ustanovení § 149 a násl. tr. z., není-li zároveň jistoty, že ten, kdo dítě najde, se ho také ujme. Z toho však s druhé strany též vyplývá, že trestnost je vyloučena, může-li pokládati pachatel za jisté, že dítě bude v nejbližší chvíli nejen nalezeno, nýbrž také zachráněno, a že je tudíž nebezpečí života dítěte právě tak vyloučeno, jako kdyby zůstalo dále v ochraně pachatelově (srovn. rozh. čís. 1714 Sb. n. s., Miříčka, Trestní právo hmotné, str. 333, Altmann I., str. 381).

Bylo-li v souzeném případě rozsudkem zjištěno, že se obžalovaná marně pokusila, aby její půlroční dítě bylo přijato ve výzkumně mládeže, že je pak při svém odchodu položila na schodech výzkumny, obávajíc se,

že je nebude moci uživiti, a že se na to vzdálila, při čemž byla již po 10 krocích zadržena, měl nalézací soud tento děj přezkoumati s právního hlediska svrchu uvedeného. Bylo zkoumati, zda i za těchto okolností bylo nalezení a zachránění dítěte zůstaveno pouhé, byť i pravděpodobné náhodě a zda si to obžalovaná také uvědomila, či zda byla přesvědčena, že je tu nebezpečí smrti pro dítě vyloučeno a že dítě musí býti v nejbližší době nejen nalezeno, nýbrž i zachráněno. Otázku tu bylo zkoumati se zřetelem k místním a časovým poměrům, při čemž záleží najmě na tom, je-li místo činu uvnitř výzkumny, pokud se týče v jakém jiném místním poměru je ono místo na schodech k výzkumně, jaká je tam frekvence, zda čin byl spáchán za úředních hodin výzkumny atd. Poněvadž nalézací soud opominul uvažovati o souzeném činu s tohoto hlediska, je napadený rozsudek stížen zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., stížností právem uplatňovaným.

Čís. 5880.

I když má sborový soud za to, že skutek, který klade obžaloba za vinu dvěma obžalovaným, zakládá trestný čin náležející k příslušnosti porotního soudu jen u jednoho z obžalovaných, vyřkne svou nepřislusnost podle § 261 tr. ř. co do obou obžalovaných.

I při uplatňování důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 6 tr. ř. třeba vycházeti ze skutkového stavu zjištěného rozsudkem soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1937, Zm I 771/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž 1. obžalovaný A. uznán byl vinným přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. z., spáchaným na M., 2. obžalovaní A. a B. zproštění podle § 259, odst. 2 tr. ř. od obžaloby pro týž přestupek spáchaný na N., 3. a vyslovena podle § 261 tr. ř. nepřislusnost nalézacího soudu co do zločinu těžkého poškození na těle podle §§ 152, 156 a), 157, odst. 2 tr. z., obžalovanému B. za vinu kladeného, zrušil napadený rozsudek ve výrocích enunciátu pod 1. a 3. a vrátil věc soudu první stolice, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl. Výrok enunciátu ad 2. zůstal nedotčen.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice ve výroku, jímž obžalovaný A. byl uznán vinným přestupkem lehkého uškození na těle podle § 411 tr. z., a ve výroku, jímž se nalézací soud prohlásil podle § 261 tr. ř. nepřislusným, pokud jde o skutek obžalovanému B. jako zločin těžkého ublížení na těle podle §§ 152, 156 a), 157, odst. 2 tr. z. za vinu kladený, a uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5, 6, 7 a 9 a) tr. ř.

Uplatňování důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. je pochybeno, neboť rozsudek neobsahuje výroku, že skutek obžalovaným jako zločin těžkého ublížení na těle podle §§ 152, 156 a), 157, odst. 2 tr. z.